

Ashley Poston

ÖLÜ

ROMANTİKLER

Çeviren
Aslı Tümerkan

YABANCI

Gömülmüş Bir Hikâye

GEÇMİŞ GÜNLER CENAZE EVİ'NİN arka sol köşesinde, yerinden oynayan bir parkenin altında içinde eski günlükler bulunan metal bir kutu vardı. Onları bulan herkese göre bu karalamalar, cinsel hüsrانlarını Lestat ya da *X-Files'* taki o adamla dışa vuran bir ergeni andırırdı.

Sizin için hayaletlerin, vampirlerin, kan yeminlerinin, deri pantolonların ve gerçek aşkın mahzuru yoksa, bu hikâyeler bayağı iyiydi.

Birinin neden müstehcen hayran kurgularıyla dolu günlükleri yüz yıllık bir cenaze evinin parkesinin altına tıkacağını merak edebilirsiniz ama asla bir ergenin zihnini sorgulamayın. Çok ileri gidemezsiniz.

Onları oraya sakladım çünkü –eh– sakladım işte, tamam mı? Çünkü üniversiteye giderken o parçamı –o karanlık, tuhaf Ad-dams Ailesi tarafımı– gömmek istiyordum ve neresi bir cenaze evinden daha uygun olabilirdi ki?

Üstelik neredeyse başaracaktım.

1
...

Hayalet Yazar

HER GÜZEL HİKÂYEDE BİRKAÇ sır gizlidir.

En azından bana böyle söylendi. Bazen bu sırlar aşk hakkındadır, aile hakkındadır, cinayet hakkındadır, bazıları o kadar önemsizdir ki pek sır gibi bile gelmezler ama onları saklayan insanlar için çok önemlidirler. Her insanın bir sırrı vardır. Her sırrın da bir hikâyesi.

Üstelik benim aklımda her hikâyenin mutlu bir sonu vardır.

Ben bir hikâyedeki kahraman olsaydım size üç sırrım olduğunu söylerdim.

Birincisi, dört gündür saçlarımı yıkamadığım.

İkincisi, ailemin bir cenaze evine sahip olduğu.

Üçüncüsü ise, mega-çoksatın, eleştirmenler tarafından çok beğenilen aşk kitapları yazarı Anne Nichols'ın hayalet yazarı olduğum.

Ayrıca bir toplantıya *aşırı* geç kaldığım.

Resepsiyondaki güvenlik personelini geçip asansöre doğru koşarken, "Kapıyı tutun!" diye bağırdım.

Şaşkın güvenlik görevlisi arkamdan, "Hanımefendi!" diye seslendi. "Kayıt olmalısınız! Öylece içeri dala--"

"Ben Florence Day! Falcon House Yayınevi! Erin'i ararsanız beni onaylayacaktır!" Omzumu geriye verip asansörlerden birine sızdım, kaktüsüm de arkamdaydı.

Kapılar kapanırken şık bir iş takımı giymiş, saçları beyazlaşmış bir adam söz konusu bitkiye baktı.

“Yeni editörüme yağ çekmek için bir hediye,” dedim çünkü ben gittiği her yere küçük sukulentler götüren biri değildim. “Tanrı biliyor ki kendim için değil. Ben dokunduğum her şeyi öldürüyorum, buna şimdiden üç kaktüs dahil... yoksa dört müydü?”

Adam eline öksürüp benden uzağa döndü. Diğer taraftaki kadın beni teselli eder gibi, “Çok hoş, tatlım,” dedi.

Bu da bunun korkunç bir hediye olduğu anlamına geliyordu. Yani, öyle olduğunu biliyordum ama B metrosunu platformda çok uzun süredir beklerken erkek kardeşimle telefonda konuşup küçük bir panik atak geçiriyordum ki yanımdan tanesi yaklaşık bir dolara kaktüs satan, saçlarında bigudiler olan ufak tefek yaşlı bir kadın geçmişti ve ben gerginken alışveriş yapardım. Genelde kitap alırdım ama sanırım artık saksı çiçekleri de alıyordum.

İş takımı giymiş olan adam yirminci katta, asansörü tutan kadın ise yirmi yedinci katta indi. Kapılar tekrar kapanmadan önce onların dünyalarına göz attım: Tertemiz beyaz bir halı, cilalı ahşap parkeler ve eski kitapların boş boş durduğu camdan vitrinler. Binada hem internette yayın yapan hem de baskı yapan pek çok yayınevi vardı, hatta katlardan birinde bir gazete bile bulunuyordu. *Nora Roberts*'ın editörüyle bile aynı asansöre binmiş olabilirdim, bilemezdim.

Ofisi ne zaman ziyaret etsem insanlar hep bana tek bir bakışla –gırcırtılar çıkaran babetlerim, lanet külotlu çorabım ve fazla büyük ekose paltomla– boyumun bu eğlence trenine *yetmediğine* karar veriyordu.

Bu da... adildi. Boyum bir elli beşe yakındı ve giydiğim her şey stil için değil, rahatlık için alınmıştı. Ev arkadaşım Rose hep yirmi sekiz yaşındaki birinin bedenine sıkışmış seksenlik biri olduğuma dair espriler yapıyordu.

Bazen bunu hissediyordum.

“Netflix’i açıp keyfimize bakalım,” demek için ortopedik bir yastık ve Ensure* dolu bir şarap kadehi gibisi yoktu.

Asansör kapıları otuz yedinci katta açıldığında tek başımdım, kaktüsüne okyanustaki bir can yeleği gibi sarılmıştım. Falcon House Yayınevi ofisleri tertemiz ve beyazdı, girişin iki tarafında yetmiş beş yıllık geçmişlerinde yayımladıkları tüm çoksatan kitapları ve edebi başyapıtları sergileyen, floresanla aydınlatılmış iki kitaplık duruyordu.

Sol duvarın neredeyse yarısı Anne Nichols’ın yazdığı kitaplarla doluydu –*Okyanus Sakininin Kızı*, *Hayaller Ormanı*, *Sonsuz Yuva*, ben müstehcen Lestat hayran kurguları yazan bir ergenken annemin iç çekerek okuduğu kitaplar. Yanlarında ise Anne’in daha yeni kitapları vardı. *Aşk İhtimali*, *Bir Çapkından Kızı Kapma Rehberi* (Bu başlıktan çok gurur duyuyordum) ve *Gece Yarısı Matinesinde Öpücük*. Camdan, yüzüm kitap kapaklarından yansıdı: Rengârenk bir atkı takmış ve beni dünyadaki en saygıdeğer yayınevlerinden birinde değilmişim de Ayın Yünü Kulübü’nde konuk konuşmacıymışım gibi gösteren fazla büyük bej bir kazak giymiş, koyu sarı saçları dağınık bir topuz yapılmış ve yorgun kahverengi gözlerinin altında mor halkalar olan, soluk tenli ve uykusuz genç bir kadındım.

Teknik olarak burada konuk *ben* değildim. Anne Nichols’tı ve ben herkesin onun yavan asistanı olduğunu düşündüğü kişiydim.

Üstelik gitmem gereken bir görüşme vardı.

Koyu saçlı resepsiyonist Erin, bir parmağını havaya kaldırıp telefon konuşmasını bitirirken kaktüsü göğsüme bastırarak lobide rahatsızca bekledim. Erin öğlen yemeğinde salata sipariş etmekle ilgili bir şeyler söyledi. Nihayet telefonu kapattığında bakışlarını ekranından kaldırdı ve beni tanıdı. Işıl ışıl bir gülümsemeyle, “Florence!” diyerek karşıladı beni. “Seni ayakta görmek ne güzel! Rose nasıl? Dün geceki parti *çok fenaydı*.”

---

* Genelde yaşlıların içtiği gıda takviyesi. –çn

Rose'la gece üçte tökezleye tökezleye eve dönüşümüzü düşününce yüzümü ekşitmemeye çalıştım. "Cidden öyleydi."

"Rose yaşıyor mu?"

"Rose bundan beterlerini de atlatmıştı."

Erin güldü. Sonra sanki başka birini arıyormuş gibi lobide etrafına bakındı. "Bayan Nichols bugün gelmeyecek mi?"

"Hayır, hâlâ Maine'de... Maine hayatını yaşıyor."

Erin başını iki yana salladı. "İnsan nasıl olduğunu merak ediyor, anlıyorsun değil mi? Dünyanın Anne Nicholsları ve Stephen Kingleri olmanın nasıl bir şey olduğunu."

"Hoş olmalı," diye hemfikir oldum. Anne Nichols, Maine'deki küçük adasından ayrılmayalı... beş sene mi ne olmuştu. Ben onun adına yazmaya başladığımdan beri.

Ağzımla boynuma doladığım renkli atkıyı aşağı çektim. Artık kış olmasa da New York'ta her zaman bahardan önce son bir soğuk dalgası oluyordu ve bunun bugün olacağı tutmuştu, şimdi de paltomun altında gerginlikten terlemeye başlamıştım.

Erin, "Bir gün," diye ekledi, "bana meşhur Anne Nichols'ın asistanı olmayı nasıl başardığını anlatmalısın."

Güldüm. "Sana daha önce söylemişim, bir Craigslist reklamıyla oldum."

"Buna inanmıyorum."

Omzumu silktim. "Hayat işte."

Erin benden birkaç yaş küçüktü, Columbia Üniversitesi yayıncılık sertifikası gururla masasında sergileniyordu. Rose, bir süre önce onunla bir randevulaşma uygulamasından tanışmıştı ve birkaç kere takılmışlardı ama şimdi duyduklarım göre sadece arkadaşlardı.

Masasındaki telefon çalmaya başladı. Erin hızla, "Her neyse, girebilirsin, yerini hâlâ hatırlıyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Harika. İyi şanslar!" diye ekleyip çalan telefonu en iyi müşteri hizmetleri sesiyle açtı. "Günaydın! Falcon House Yayınevi'ne ulaştınız, ben Erin..."

Sonra kendi başıma bırakıldım.

Nereye gideceğimi biliyordum çünkü eski editörü bu koridorlarda gözüm bağlı yürüyebilecek kadar fazla ziyaret etmiştim. Tabitha Mangraves kısa süre önce, olabilecek *en kötü* zamanda emekli olmuştu ve ofise doğru attığım her adımda zavallı kaktüsü daha sıkı tutuyordum.

Tabitha, Anne adına yazdığımı biliyordu. Bunu bilenler sadece o ve Anne'in menajeriydi; eh, Rose dışında ama Rose sayılmazdı. Tabitha bu gizli bilgiyi yeni editöre aktarmış mıydı? Tanrım, öyle umuyordum. Yoksa bu çok rahatsızlık verici bir ilk görüşme olacaktı.

Koridor, mahremiyet için kullanılan buzlu camdan duvarlarla kaplıydı ama buzlu camlar mahremiyeti olağandışı derecede az sağlıyorlardı. Editör, pazarlamacı ve halkla ilişkiler uzmanı olan silüetlerin alçak seslerle satın alım, pazarlama planları, kontrat gereksinimleri, turlar... bir kitabın bütçesinden diğerine para aktarma ile ilgili konuştuklarını duydum.

Yayıncılıkta kimsenin pek konuşmadığı konuları.

Yayıncılık çok romantikti, ta ki siz kendinizi yayıncılığın *çinded* bulana dek. Sonra yine bir tür kurumsal cehennemdi.

Kare şeklinde küçük bölmelerinde oturan birkaç yardımcı editörü geçtim, yarım duvarlarının neredeyse tepesine dek kitap taslakları yığılmıştı, öğle yemeği için havuç ve humus yerken çok dağılmış görünüyorlardı. Herhalde Erin'in sipariş ettiği salatalara onlar dahil değillerdi, zaten editör yardımcıları her gün dışarıdan yemek yemeyi karşılayabilecek kadar para kazanmıyordu. Ofisler bir tür hiyerarşiyle düzenlenmişlerdi ve ilerledikçe maaş da artıyordu. Koridorun sonundaki ofisi neredeyse tanıyamayacaktım. İyi şans için kapıya asılı çiçekten çelenk ve buzlu camlı mahremiyet duvarına yapıştırılmış DENEME, YAP! VE ROMANTİZM ÖLMEDİ! yazan çıkartmalar kaybolmuştu.

Bir an yanlış bir tarafa saptığımı sandım, ta ki ufak bölmesinde ÖOK'ları –Ön Okuyucu Kopyalarını, yani temelde bir kitabın

karton ciltli taslaklarını– gözyaşlarına boğulmak üzere cinsten endişeli bir telaşla zarflara yerleştiren stajyeri tanıyana dek.

Yeni editörüm o çıkartmaları söküp iyi şans çelengini çöpe atmakta hiç gecikmemişti. Bunun iyi bir işaret mi kötü bir işaret mi olduğunu bilmiyordum.

Falcon House'taki görev süresinin sonuna yaklaşırken Tabitha Margraves'le çok defa çatışmıştık. "Romantizm mutlu sonlara inanır. Bunu Anne'e söyle," derdi alayla çünkü esasında Anne bendim.

"Eh, Anne artık inanmıyor," diye cevabı yapıştırdım ve istifasını verip Florida'da emekli olana dek eminim ikimiz de birbirimizi öldürmeyi planlıyorduk. O hâlâ aşka inanıyordu; nasıl oluyorsa, imkânsız şekilde.

Ben ise yalanın arkasını doğrudan görebiliyordum.

Aşk, öldüğünüzde sizi gömecek biri olması için elli yıl boyunca birine katlanmaktı. Bunu iyi bilirdim; ailem ölüm işindeydi.

Bunu söylediğimde Tabitha bana kaba demişti.

Ben ise gerçekçi olduğumu söylemiştim.

Arada fark vardı.

Kucağımda kaktüsle ofisin önündeki iki sandalyeden birine oturup bekledim ve Instagram akışımı karıştırdım. Küçük kız kardeşim kendisiyle beraber büyüdüğüm yerin belediye başkanının fotoğrafını koymuştu –belediye başkanı bir *golden retriever* köpeğiydi– ve memleketimi özlediğimi hissettim. Havasını, cenaze evini, annemin müthiş kızarmış tavuğunu.

Annemin bu akşam ne yemek pişirdiğini merak ettim.

Düşüncelerimde kaybolmuşken son derece erkeksi bir ses, "Beklediğim için özür dilerim, lütfen buyurun," diyene dek ofis kapısının açıldığını duymadım.

Şaşırarak ayağa fırladım. Yanlış ofise mi gelmişim? Bölmeleri kontrol ettim –solda ÖOK'larını zarflara tıkan kahverengi saçlı işkolik stajyer vardı, sağda ise salatasına ağlayan İK direktörü– hayır, burası kesinlikle doğru ofisti.

Adam boğazını temizledi, sabırsızca bekliyordu.

Kaktüsü göğsüme o kadar sert bastırdım ki saksının basınçtan gıcırdamaya başladığını hissettim ve adamın ofisine girdim.

Girer girmez de donakaldım.

Söz konusu adam otuz beş yıldır (adamın ömründen uzun olduğunu tahmin ediyordum) Tabitha Margraves'in bulunduğu deri koltuğa oturuyordu. Bir zamanlar porselen biblolar ve Tabitha Margraves'in köpeğinin fotoğraflarıyla dağınık olan masa artık temiz ve tertipliydi, her şey düzgünce yerine koyulmuştu. Masa, arkasındaki adamı neredeyse mükemmel şekilde yansıtıyordu: Fazla derli topluydu, geniş omuzlarının zorladığı tertemiz beyaz bir gömlek giyyordu, manşetleri biraz korkutacak derecede seksi kollarını gösterecek şekilde dirseklerine doğru kıvrılmıştı. Siyah saçları uzun yüzünden arkaya doğru taranmıştı ve bir şekilde yüzüne orantılı olarak uzun burnunu ortaya çıkarıyordu, ayrıca adamın yüzü çok soluk çillerle bezeliydi: Biri sağ burun deliğinin yanındaydı, ikisi yanağında, biri ise kalın sağ kaşının hemen dibinde. Çillerden bir yıldız takımı. Bir an bir keçeli kalem alıp nasıl bir efsane taşıdıklarını görmek için onları birbirlerine bağlamak istedim. Sonraki an ise hızla fark ettim ki—
Ah.

Çok seksiydi. Üstelik onu daha önce görmüştüm. Rose'la ya da eski erkek arkadaşımın gittiğim yayıncılık etkinliklerinde. Adını çıkaramıyordum ama ona kesinlikle birden fazla kere rastlamıştım. Beni tanıyıp tanımadığını merak ederek nefesimi tuttum. *Tanımış mıydı?*

Bir an tanıdığını sandım çünkü gözleri büyüdü —sadece bir parçacık, bir şeyler bildiğinden şüphe etmeme yetecek kadar—sonra bu büyüme kayboldu.

Boğazını temizledi.

Bir an bile duraksamadan, "Sen Anne Nichols'ın asistanı olmalısın," diye selamladı. Ayağa kalktı ve masasını dolaşip elini uzattı. O... *devasaydı*. O kadar uzundu ki birdenbire "Jack ve Sihirli Fasulye"nin yeniden anlatımına ışınlanmış gibi hissettim,

o gerçekten ama gerçekten tırmanmak istediğim çok yakışıklı bir sihirli fasulyeydi–

Hayır. Hayır, Florence. Çok kötüsün, diye azarladım kendimi. Ona bir ağaçmış gibi tırmanmak istemiyorsun çünkü o senin yeni editörün, o yüzden de son derece, aşırı miktarda, muazzam ölçüde tırmanılamaz biri.

Elini sıkarken, “Florence Day,” dedim. Güçlü tokalaşmasıyla elimi neredeyse tamamen sardı.

“Benji Ardor ama bana Ben diyebilirsin,” diye tanıttı kendini.

“Florence,” diye tekrarladım, bir viyaklamadan daha yüksek herhangi bir şey mırıldanabildiğime şaşırılmışım.

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. “Söylemiştin.”

Dehşete düşerek hızla elimi çektim. “Ah Tanrım. Doğru, pardon.” Rahatsız IKEA sandalyesine biraz fazla sert oturdum, kaktüs sınımsız dizlerime dayalıydı. Yanaklarım *yanıyordu* ve eğer onları hissedebiliyorsam editörün kızardığını görebildiğini biliyordum.

Tekrar oturup masasındaki bir kalemi düzeltti. “Tanıştığımıza memnun oldum. Beklediğim için özür dilerim, metro bu sabah felaketti. Erin bana B metrosuna binmememi söylüyor ama ben her seferinde bunu yapan bir ahmağım.”

Kendimi durdurmadan, “Ya da bir mazoşist,” diye ekledim.

Bir kahkaha patlattı. “Belki ikisi birden.”

Gülümsememi saklamak için yanağımın içini ısırıldım. Harika bir kahkahası vardı, bir gümbürtü gibi derin ve gırtlaksız türden.

Ah olamaz, bu hiç de planladığım gibi gitmiyordu.

Benden hoşlanmıştı ve yaklaşık beş dakika içinde benden hiç hoşlanmayacaktı. Buraya gelme sebebim için ben bile kendimden hoşlanmıyordum... Neden hediye olarak kaktüs vermenin bunu kolaylaştıracağını düşünmüştüm ki?

Koltuğunu masaya yaklaştırdı ve bir kalemi klavyesiyle paralel olması için düzeltti. Bu ofiste her şey böyle düzgündü ve eğer bir kitapçıda yanlış yere konulmuş bir kitap görse onu ait olduğu

rafa geri götürecek türden bir insan olduğuna dair çok belirgin bir hisse kapıldım.

Her şeyin belli bir yeri vardı.

O maddeli liste kullanan cinsten bir erkekti, ben ise yapışkan not kullanan cinsten bir kızdım.

Bu esasında iyi bir şey olabilirdi. Çok ciddi birine benziyordu ve çok ciddi insanlar nadiren romantik olurdu, o yüzden eninde sonunda ona artık aşk romanlarına inanmadığımı söylediğimde acıyan bir bakış almazdım ve *tam olarak* ne kastettiğimi anlayarak ciddiyetle başını sallardı. Tabitha Margraves'in o hüznü, koyu gözlerle bana bakıp, "Neden artık aşka inanmıyorsun, Florence?" diye sormasındansa *bunu* tercih ederdim.

Çünkü insan elini çok defa ateşe koyarsa sadece yanacağını öğreniyordu.

Yeni editörüm oturduğu yerde kıpırdandı. "Bugün Bayan Nichols'ın gelememesine üzüldüm. Onunla tanışmayı çok isterdim," diye başlayıp beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

Sandalyemde kıpırdandım. "Ah, Tabitha söylemedi mi? Anne Nichols hiçbir zaman Maine'den çıkmıyor. Sanırım bir adada falan yaşıyor. Bu kulağa hoş geliyor, ben olsam ben de oradan ayrılmak istemezdim. Maine'in güzel olduğunu duydum."

"Öyle! Orada büyüdüm," diye yanıt verdi. "Bir sürü taçboynuzlu geyik gördüm. Çok büyükler."

Hain beynim, *Sen de taçboynuzlu geyik olmadığına emin misin?* deyince irkildim çünkü bu çok yanlış ve çok kötüydü. "Herhalde geyikler seni New York'taki sıçanlara hazırlamışlardır."

Bu sefer kendini şaşırtarak tekrar güldü, ihtişamlı bembeyaz bir gülümsemesi vardı. Gözlerine yansıyor, kahverengi tonlarını erimiş bir bal rengine dönüştürüyordu. "Hiçbir şey beni onlara hazırlayamazdı. Union Meydanı'ndakileri gördün mü? Yemin ederim bir tanesinin üzerinde *jockey* vardı."

"Ah, bilmiyor muydun? Eighteenth Street İstasyonu'nda çok büyük sıçan yarışları dönüyor."

"Sık sık gider misin?"

“Kesinlikle ama oradaki barda *kuyruklar* çok uzun oluyor.”

“Vay canına, kelime oyunu konusunda *kulağı* geçtin.”

Kahkaha attım ve bakışlarımı çevirdim, onun dışında herhangi bir yere. Çünkü cazibesinden hoşlanmıştım ve kesinlikle hoşlanmak istemiyordum, insanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum ve...

Boğazını temizleyip, “Eh, Bayan Day, sanırım Anne’in basılacak romanı hakkında konuşmalıyız...” dedi.

Kucağımdaki kaktüsü daha sıkı tuttum. Bakışlarım çıplak duvardan çıplak duvara atlıyordu. Ofiste bakacak hiçbir şey yoktu. Eskiden bir sürü eşyayla doluydu –yapma çiçekler, duvarlarda fotoğraflar ve kitap kapakları– ama şimdi duvarlardaki tek şey çerçeveli bir edebiyat yüksek lisans diplomasıydı.

“Aşk romanı olmak zorunda mı?” deyiverdim.

Şaşırarak başını yana eğdi. “Biz... biz aşk romanı basıyoruz.”

“Bi-biliyorum ama mesela Nicholas Sparks moral bozucu kitaplar, John Green de melodramatik hastalık edebiyatı yazıyor ya, acaba ben –yani Bayan Nichols– da böyle bir şey yapabilir mi?”

Bir an sessiz kaldı. “Yani bir trajedi demek istiyorsun.”

“Ah, hayır. Yine de aşk hikâyesi olur! Tabii ki. Ama her şeyin ‘*sonsuz dek mutlu yaşadılar*’ kadar mükemmel bitmediği bir aşk hikâyesi.”

Yavaş yavaş, kelimelerini seçerek, “Biz mutlu son işindeyiz,” dedi.

“Ama bu bir yalan, değil mi?”

Dudaklarını büzdü.

“Aşk artık öldü ve bunlar –tüm bunlar– bir kandırmaca gibi geliyor.” Kendimi beynim onaylamadan bunu söylerken bulmuştum ve bunu yüksek sesle dile getirdiğimi fark ettiğim anda yüzümü ekşittim. “Yani... bu Anne’in görüşü değil, bu sadece benim düşüncem...”

“Sen onun asistanı mısın, editörü mü?”

Kelimeleri yüzüme çarpan bir tokat gibiydi. Hızla bakışlarımı tekrar ona çevirdim ve iyice kıpırtısız kaldım. Gözleri sıcak

bal rengi tonunu kaybetmişti; gülümsediğinde oluşan kırışıklıklar pürüzsüz, duygusuz bir ifadeye geri dönmüştü.

Kaktüsü daha sıkı tuttum. Kaktüs birdenbire savaştaki arkadaşşıma dönüşmüştü. Demek Benji Andor, Anne'in yerine yazdığımı bilmiyordu. Tabitha ona söylememiş ya da söylemeyi unutmuştu. Aklından çıkmıştı, hay aksi! Benji Andor'a söylemek zorundaydım.

Ne de olsa benim editörümdü.

Ama sitemkâr, utanan bir parçam bunu yapmak istemiyordu. Hayatımın ne kadar darmadağın olduğunu görmesini istemiyordum çünkü Anne'in hayalet yazarı olarak darmadağın olmaması gerekmez miydi? Hayatımın kontrol altında olması gerekmez miydi?

Bundan daha iyi olmam gerekmez miydi?

Ben küçükken annem Anne Nichols kitapları okurdu, bu yüzden ben de okumuştum. On iki yaşındayken aşk romanları bölümüne sızar, kitaplıklar arasında sessizce *Hayaller Ormanı*'ni okurdum. Anne Nichols'ın kataloğunu en sevdiğim müzik grubunun çok çalınan diskografisi gibi iyi biliyordum.

Sonra onun kalemi olmuştum.

Kapakta Anne'in ismi olsa da *Aşk İhtimali*'ni, *Bir Çapkından Kızı Kapma Rehberi*'ni ve *Gece Yarısı Matinesinde Öpücük*'ü ben yazmıştım. Son beş senedir Anne Nichols bana söz konusu kitabı yazmam için çek göndermişti, ben de yazmıştım ve o kitaplardaki kelimeler –benim kelimelerim– *New York Times Book Review*'dan *Vogue*'a kadar pek çok medya organında övgü almıştı. O kitaplar raflarda Nora Roberts'ın, Nicholas Sparks'ın ve Julia Quinn'in yanında duruyorlardı ve *benimdiler*.

Aşk romanlarının en büyük yazarlarından biri için yazıyordum –herkesin sahip olmak için yanıp tutuşacağı bir işti bu– ve ben... ben çuvallıyordum.

Belki de çoktan çuvallamıştım. Son kozumu oynamıştım –mutlu sonla bitmeyen herhangi başka bir kitap yazmayı– ve Ben hayır demişti.

Sesim çatallanarak, “Bay Andor,” diye başladım, “gerçek şu ki-”

Soğuk ve ciddi bir sesle, “Anne’in teslim tarihinden önce taslağı göndermesi gerekiyor,” diyerek sözümü böldü. Sesinde birkaç dakika önceki sıcaklıktan eser yoktu. Kendimi her saniye daha da küçülerek sert IKEA sandalyesine doğru büzülürken buldum.

Usul bir sesle, “Bu yarın,” dedim.

“Evet, yarın.”

“Peki y-ya gönderemezse?”

Dudaklarını ince bir çizgi hâlinde büzdü. Ortadan aşağı doğru inen geniş bir ağız vardı, yüzünün geri kalanının ifade etmeyecek kadar ihtiyatlı olduğu şeyleri ifade ediyordu. “Ne kadar zamana ihtiyacı var?”

Bir sene. On sene.

Bir ömür.

Umutla, “Şey... b-bir ay?” diye sordum.

Koyu kaşları havaya kalktı. “Hayatta olmaz.”

“Bu işler zaman alıyor!”

“Bunu anlıyorum,” diye yanıt verince yüzümü ekşittim. Bana bakmak için siyah çerçeveli gözlüğünü çıkardı. “Sana karşı dürüst olabilir miyim?”

Hayır, kesinlikle olamazsın. “Evet?..” demeyi denedim.

“Anne şimdiden üç teslim tarihi uzatması istediğinden, kitabı yarın bile alsak programımızı geciktirmemek için düzeltme ve ilk basım kontrollerinden hızlı geçirmemiz gerekecek, bu da *ancak* kitabı yarın alırsak mümkün. Bu, Anne’in büyük sonbahar romanı. Hatırlatayım, mutlu sonlu bir aşk kitabı. Onun markası bu. Bunun için anlaştık. Şimdiden hazırladığımız promosyonlar var. Hatta New York Times’ta tam sayfa reklam bile verebiliriz. Bu kitap için çok fazla şey yapıyoruz ve bu yüzden Anne’le konuşmak için menajerini dürttüğümde beni sana, Anne’in asistanına yönlendirdi.”

Bu kısmı biliyordum. Anne’in menajeri Molly Stein, söz ko-

nusu kitapla ilgili bir arama almaktan ötürü çok memnun olmamıştı. Her şeyin kusursuz ilerlediğini sanıyordu. Ona böyle olmadığını söylemeye içim elvermemişti. Molly, Anne yerine yazma işimde bana pek karışmamıştı, en çok da kitaplar dört kitaplık bir anlaşmanın parçası olduğu, bu sonuncu olduğu ve batırmayacağıma güvendiği için.

Ama işte buradaydım.

Molly'nin haberi Anne'e nasıl vereceğini *düşünmek* bile istemiyordum. Anne'in ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmek istemiyordum. Kadınla yalnızca bir kere karşı karşıya gelmişim ve onu hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyordum. Bunu yapmak istemiyordum.

Ona gıpta ediyordum. Gıpta ettiğiniz birini hayal kırıklığına uğratma hissi ise... çocukken berbattı, yetişkinde de berbattı.

Benji devam etti. "Bayan Nichols'ın taslağını bitirmesini engelleyen her neyse, bu sadece benim için değil, pazarlama ve üretim departmanları için de bir sorun hâle geldi ve programımızı bozmak istemiyorsak o kitap taslağına ihtiyacımız var."

"Bi-biliyorum ama..."

"Eğer teslim edemezse," diye ekledi, "o zaman korkarım hukuk departmanını devreye sokmamız gerekecek."

Hukuk departmanı. Bu sözleşmenin ihlali anlamına geliyordu. Bu, geri dönüşü olmayacak kadar kötü çuvalladığım anlamına geliyordu. Sadece Anne'i değil, yayınevini ve okurları da hayal kırıklığına uğratacaktım... herkesi.

Zaten daha önce bir kere böyle çuvallamıştım.

Ya ofis küçülmeye başladı ya da panik atak geçirmeye başladım; gerçekten de ilki olmasını umuyordum. Soluğum kesik kesik çıkıyordu. Nefes almak zordu.

Benji, "Bayan Florence? İyi misiniz? Biraz solgun görünüyorsunuz," diye gözlemede bulundu ama sesi bir futbol sahası kadar uzaktan geliyordu. "Su ister misiniz?"

Paniğimi zihnimin gerisindeki diğer her şeyin girdiği ufak kutuya tıktım. Tüm kötü şeylerin. Baş etmek istemediğim şey-

lerin. Baş *edemediğim* şeylerin. Kutu faydalıydı. Her şeyi oraya kapatıyordum. Sımsıkı kilitliyordum. Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. “Ah, hayır. İyiyim. Sadece birdenbire fazla geldi. A-ama haklısınız. Tabii ki haklısınız.”

İnanmamış gibi görünüyordu. “O zaman, yarın?”

Boğuk bir sesle, “Evet,” dedim.

“Güzel. Lütfen Bayan Nichhols’a selam söylediğimi ve onunla beraber çalıştığım için çok memnun olduğumu söyleyin. Bu arada pardon– O bir *kaktüs* mü? Şimdi fark ettim.”

Paniğim kilidi sarsarak zihnimdeki kutuya serbest kalmak için bangır bangır çarparken kucağımda unutulmuş sukulente baktım. Bu– Bu adamdan nefret ettiğimi ve bu ofiste biraz daha kalırsam ya kaktüsü ona fırlatacağımı ya da ağlayacağımı düşündüm.

Belki de ikisi birden.

Ayağa fırlayıp sukulenti masasının ucuna koydum. “Bir hediye.”

Sonra çantamı alıp hızla arkamı döndüm ve tek kelime daha etmeden Falcon House Yayınevi’nden çıktım. Kendimi binanın döner kapısından tökezleyerek serin nisan gününe çıkana kadar tuttum, sonra kendime dağılma izni verdim.

Derin bir nefes aldım, sonra mükemmel mavi akşamüstü göğüne bir küfür haykırıp binanın yanındaki güvercin sürüsünün korkmasına sebep oldum.

Bir içkiye ihtiyacım vardı.

Hayır, bir *kitaba* ihtiyacım vardı. Bir cinayet-gerilimine. Hannibal’a. Lizzie Borden’a. Hepsi olurdu.

Belki ikisine birden ihtiyacım vardı.

Hayır, *kesinlikle* ikisine birden ihtiyacım vardı.

2 ....

Ayrılık

KİTABI *BİTİREMİYOR* DEĞİLDİM.

Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

O Ayrılık'tan beri bir sene geçmişti; herkesin hayatında en azından bir tane vardır. Biliyorsunuz, değil mi? Hani ömrünüz boyunca süreceğini düşündüğünüz bir aşk yaşarken kalbinizi, eski sevgiliniz tarafından bir çatalla sökülmüş ve ketçapla SİK-TİR GİT yazılı gümüş bir tepsiye konulmuş hâlde bulduğunuz türden bir ayrılık. O berbat nisan akşamında bavulumu yağmurlu havada dışarı taşıdığım ve arkama bakmadığım günden beri bir sene geçmişti. Pişman olduğum kısım bu değildi. Asla onunla ilişkimi sonlandırdığım için pişman olmayacaktım.

Sadece başta onun gibi birine âşık olan türden bir kız olduğuma pişmandım.

Sonra zaman geçmek bilmemişti. Başta her gün kalkıp koltukta laptopumla oturup yazmaya çalışmış ama bunu yapamamıştım. Yani *yazabiliyordum* ama her kelime dış sökmek gibiydi ve o kelimelerden her birini bir gün sonra siliyordum.

Sanki bir gün yazmayı biliyordum; sahneleri, tatlı tanışma hikâyelerini ve iç çektirten anları, kadın kahramanım onu öptüğünde erkek kahramanımın tadının tam da nasıl olduğunu biliyordum... ve sonraki gün, hepsi kaybolmuştu. Bir fırtınayla buz tutmuştu ve kelimelerin nasıl çözüleceğini bilmiyordum.

Word dokümanını açmayı, satırlar arasında aşkı aramayı ne zaman kestiğimi hatırlayamıyordum. Ama kesmiştim ve şimdi aşığı tükürsem çaresizlik adlı sakal, yukarı tükürsem Benji Andor adlı bıyıktı.

Nolita'nın göbeğinde yer alan McNally kitabevindeki kitapların sırtlarında parmaklarımı dalgın dalgın gezdirdim. Sıra sıra başlığı ve soyadını bir sonraki koridora kadar takip ettim –aşk romanlarına– ve hızla bilimkurgu ve fantastik koridoruna geçtim. Bakmadığım sürece onlar yoktu.

Hiçbir zaman birinin yerine yazmayı düşünmemiştim. Hatta ilk defa menajerim olduğunda ve ilk kitabımı sattığımda edebiyat panellerine davet edileceğimi ve kitap etkinliklerine gideceğimi düşünmüştüm; nihayet beni yukarı, daha da yukarı taşıyacak, sonsuza dek sürecek kariyerime götürecek merdivenlerin kapısını bulduğumu... Ama o kapı açıldığı kadar hızlı kapanmış ve sanki kitabın başarısız olması benim suçummuş gibi, “Üzülecek bildiriyoruz ki...” diyen bir e-posta göndermişti. Sanki elinde her türlü kaynak ve bağlantı olan milyon dolarlık bir şirketin yayımladığı kitabın kaderinden ben; daha az paraya sahip, sosyal medya takipçileri olmayan ve neredeyse hiç bağlantısı bulunmayan bir kız sorumluymuş gibi.

Belki de *gerçekten* benim suçumdu.

Belki yeterince çabalamamıştım.

Her neyse, işte şimdi buradaydım, sadece tek bir kere karşılaştığım bir aşk romanı yazarı için yazıyordum ve lanet kitabı bitiremezsem bunu da batıracaktım. Karakterleri tanıyordum –müzik eleştirmeni olma hayalleri kuran, ukala ukala konuşan barista Amelia ve ilgi odağından düşmüş, düzenden kaçan gitarist Jackson– Airbnb ev sahipleri yanlılıkla mülkü aynı anda iki kişiye verince ufak bir İskoç adasında tatilde beraber kalmaya mecbur bırakılıyorlardı. Ada büyüleyiciydi ve aralarındaki aşk, Atlantik'ten gelen fırtınalar kadar heyecan vericiydi. Ama sonra Amelia, Jackson'ın ona geçmiş hakkında yalan söylediğini öğreniyordu ve Amelia da *ona* yalan söylemişti çünkü Airbnb'nin

aynı anda tutulması gerçekten tesadüf de olsa, Amelia bunu *Rolling Stone* dergisindeki bir editörü kazanmak için kullanmaya karar vermişti.

Sanırım konu, kendi hayatıma fazla yakındı. İki insan, diğerinin söylediği yalanlarla âşık olmuşken nasıl barışıp birbirlerine güvenebilirlerdi ki?

Buradan sonra ne olacaktı?

O sahneyi –barışma sahnesini, soğuk bir İskoç fırtınasında birbirleriyle yüzleşip yaralarını onarma amacıyla içlerini dökükleri sahneyi– en son yazmaya çalıştığımda, Jackson’ı bir yıldırım çarpmış ve öldürmüştü.

Anne Nichols yerine intikam fantezileri yazıyor olsaydım bu harika olurdu. Ama yazmıyordum.

İkinci el J. D. Robb bölümünü karıştırmaya başlamıştım ki çantamdaki telefonum titremeye başladı. Arayanın Anne Nichols’ın menajeri Molly olmadığını umarak telefonu çıkardım.

Değildi.

Telefonu açarken, “Zamanlaman müthiş,” dedim. “Bir sorunun var.”

Küçük erkek kardeşim güldü. “Toplantının iyi gitmediğini anlıyorum?”

“Kesinlikle gitmedi.”

“Bir sukulent yerine orkideyle gitmen gerektiğini söylemiştim.”

“Sorunun götürdüğüm bitki olduğunu sanmıyorum, Carver.”

Kardeşim bir homurtuyla güldü. “Peki peki, o zaman sorun ne? Yakışıklı mıydı?”

Siyasi gerilim rafına ait olmaması gereken bir kitabı çıkardım –Casey McQuiston’dan *Kırmızı, Beyaz & Kraliyet Mavisi*– ve gerçekte olması gereken aşk kitabı bölümüne götürmeye karar verdim. “Pekâlâ, iki sorunun var.”

“Of Tanrım, o kadar mı yakışıklıydı?”

“Sana ödünç verdiğim kitabı hatırlıyor musun? Sally Thorne’un yazdığı? *Nefret Oyunu*’nu?”

“Uzun boylu, ciddi ama eksantrik, yatak odasının duvarı gözleriyle aynı renge boyanmış?”

“Aynen öyle! Ama onun gözleri kahverengi. Çikolata kahvesi.”

“Godiva mı?”

“Hayır, daha çok reglinin en kötü gününde falan yenen erimiş Hershey’s Kisses çikolataları gibi.”

“Vay canına.”

“Evet ve kendimi tanıttığımda adımlı söyledim... iki kere.”

“Olamaz.”

İnledim. “Oldu! *Sonra* da bana romanımı yazmam için uzatma süresi vermedi. Bitirmek zorundayım. Üstelik mutlu bir sonu olmak zorunda.”

Kahkahayı bastı. “Öyle mi dedi?”

“Evet.”

“Bu beni daha mı çok tahrik ediyor daha mı az bilemedim...”

“Carver!”

“Ne var?! Ne istediğini bilen erkeklerden hoşlanıyorum!”

Telefonun içinden uzanıp onu boğazlamak istiyordum. Carver, Day kardeşlerinden ortanca olanıydı ve hayalet yazarlık yaptığını bilen tek kişiydi. Ona bunu gizli tutması için yemin ettirmiştim, tutmazsa yazdığı, Hugh Jackman’ın başrolde olduğu orta sınıf hayran kurgularının hepsini mahalle gazetesinde bastıracaktım. Arkadaşça bir kardeş şantajı. Sadece *kimin* yerine yazdığını bilmiyordu. Gerçi sürekli tahminde bulunmuyor değildi.

Aşk romanları bölümüne ilerledim, yarı çıplak erkekler raflarından yakıcı bakışlar atıyorlardı, ardından kitabı M bölümüne koydum.

Carver, “Seni rahatsız etmek istemem ama o taslak konusunda ne yapacaksın?” diye sordu.

Dürüstçe, “Bilmiyorum,” diye cevap verdim. Raflardaki başlıkların hepsi birbirine giriyor gibiydi.

“Belki de tekrar iş değiştirme vaktidir?” önerisinde bulundu. “Açıkça bu yazarlık işi artık sana uymuyor ve Nora Roberts’in arkasına saklanmak için fazla harikasın.”

“Nora için yazmıyorum.”

“Yazsaydın da söylemezdin,” diye belirtti.

“Ama Nora değil.”

“Hı hı.”

“Gerçekten değil.”

“Nicholas Sparks? Jude Deveraux? Christina Lauren? Anne Nichols?...”

“Babam oralarda mı?” diye sözünü böldüm, bakışlarım N'lere kaydı. *Nichols*. Parmaklarımı *Hayaller Ormanı*'nın sırtında gezdirdim.

Carver'ın kaşlarını çatmış sesini duyabiliyordum. “Cenaze evinde olduğumu nasıl anladın?”

“Beni sadece cenaze evinde sıkıldığın zaman arıyorsun. Bugün teknoloji firmasında yeterince iş yok mu?”

“Erken çıkmak istedim. Babam bir müşteriyle toplantısını bitirmek üzere,” diye ekledi, bu da babamın yastaki biriyle cenaze düzenlemeleri, tabutlar ve ücretler hakkında konuştuğu anlamına geliyordu.

“Onunla konuştun mu?”

“Göğsündeki ağırlar hakkında mı? Hayır.”

Onaylamayan bir ses çıkardım. “Annem, Doktor Martin'e gitmeyi sürekli reddettiğini söylüyor.”

“Babamı bilirsin. Eninde sonunda buna vakit ayıracaktır.”

“Sence Alice ona bu konuda baskı yapabilir mi?”

Alice babama istemediği şeyleri yaptırma konusunda *gerçekten* çok iyiydi. En küçüğümüzdü ve babamı parmağında öyle bir oynatıyordu ki onu üzme *düşüncesi* bile babamı gerekirse ayı gökten çekip almaya iterdi. Alice ayrıca aramızdan aile işinde kalmaya karar vermiş olandı. Bunu sadece o istemişti.

Carver, “Zaten sordum,” diye yanıt verdi. “Bu hafta sonu üç cenazeleri varmış. Eminim haftaya biraz daha az meşgulken gidecektir. Ayrıca o iyi. Bir şey olursa annem hemen yanında.”

“Neden bu kadar *inatçı*?”

“Bunu senin söylemen komik.”

“Ha ha.” İki bilimkurgu, bir de çok hoş görünen bir karton kapaklı kitap aldım. Diana Wynne Jones’tan *Yürüyen Şato*. Kitap almak her zaman beni daha iyi hissettiriyordu, onları asla okumasam bile. “En azından deneyebilir misin? Babamı nispeten erken gitmeye ikna etmeye?”

“Tabii, onu işe bir gün gitmemeye ikna edersen...”

Arkadan babamın, “Kimi ikna edecek? Neye?” diye bağırdığını duydum.

Carver da karşılık olarak bağırarak için ahizeyi örtüp (tabii bununun kulak zarıma hiç faydası olmadı), “Hiçbir şey, ihtiyar! Git Ensure’unu iç! Hadi ama –sadece şaka yapıyordum– ah, efendim, anne? Sana bir konuda yardım mı etmeliyim? Tabii! İşte ikinci en sevdiğin çocuğun...”

“İkinci en sevdiği çocuğu *değilim*,” diye itiraz ettim.

“Pekâlâ, görüşürüz!”

Carver telefonu hızla babama verirken telefonun diğer ucunda bir hışırtı duydum. Takası hayal edebiliyordum: Carver’ın babama telefonu atışını, babamın da onun koluna vurmaya çalışıp telefonu yakalamak için isabet ettiremeyişini ve Carver’ın yol boyunca gülerken diğer odalardan birinde annemin yanına sızışını.

Babam telefonu kulağına götürdü ve kalın, canlı sesi gümbürdedi. “Çiçeğim! New York nasıl?”

Arkada Carver’ın kahkahasıyla birleşen sesini duyunca yüreğim kabardı. Ailemi çoğu gün itiraf etmek istediğimden daha fazla özliyordum. “Güzel.”

“Yeterince yemek yiyor musun? Su içiyor musun?”

“Bunu asıl benim *sana* sormam lazım.” Koridordan çıktım ve kucağымda çantam ve kitaplarla basamak olarak kullanılan tabureye oturdum. “*İhtiyar*.”

Gözlerini devirdiğini neredeyse *duyar* gibiydim. “Ben iyiyim. Bu eski kemikler henüz beni yarı yolda bırakmadı. En büyük çocuğum nasıl? Şehirde iyi bir sevgili bulabildin mi?”

Bir homurtuyla güldüm. “Hayatımın randevulaştığım insanlardan daha fazlası olduğunu biliyorsun, baba. Aşk her şey değil.”

Ağır ağır içini çekip, "Güzeller güzeli en büyük kızım nasıl bu kadar şüpheci oldu? Bu çok trajik," diye söylendi. "Halbuki o aşk dolu organlardan üredii!"

"İğrensin, baba."

"Hatta annenle tanıştığımda ona kadar tutulmuştum ki..."

"Baba."

"...otel odasından üç gün boyunca çıkmadık. Üç gün!"

"Baba."

"Dudakları taze gül yaprakları gibiydi..."

"Anladım, anladım! Sadece... Yeni bir ilişkiye hazır olduğumu sanmıyorum. Galiba bir daha asla olmayacağım."

"Belki evren seni şaşırtır."

Nedense aklıma yeni editörümün sert hatlı yüzü geldi. Ya, tabii. Başparmağımı kucağımdaki kitaplardan birinin sayfalarında gezdirip onların hafifçe titreştiğini hissettim. "Aile şirketi nasıl?"

Babam, "Olabileceđi kadar iyi," diye yanıt verdi. "Doktor Cho'yu hatırlıyor musun? Ortodontistini?"

"Alice onun öldüğünü söylemişti."

"Ama güzel bir cenazeydi. Nisana göre hava çok hoştu. Resmen rüzgâr ağaçların arasında dans ediyordu. Harika bir uğurlamaydı," dedi sonra biraz daha usul bir sesle, "Sonrasında bana teşekkür etti," diye ekledi.

Boğazımdaki düğümlemeyi yutarak geçirmeye çalıştım çünkü bunu duyan başka herhangi biri onun deli olduğunu düşünürdü. Belki de biraz deliydi ama eğer babam deliyse o zaman ben de deliydim. "Öyle mi?"

"Güzeldi. Kendi cenazem için bazı fikirlerim var."

"Buna daha var," diye şakalaştım.

"Umarım! Belki o zaman eve gelirsin."

"Kasabanın ağzından düşmem."

Güldü ama gülüşünde biraz hüsrana vardı. İkimizin de paylaştığı bir hüsrana. Ne de olsa kasabadan bu yüzden ayrılmıştım. Bu yüzden Mairmont'ta kalmamıştım. Bu yüzden mümkün olduğunca uzağa, kimsenin hikâyemi bilmediği bir yere gitmiştim.

Görünen o ki on üç yaşında hayaletlerle konuşurken bir cinayeti çözersen gazeteler tam olarak bunu basıyordu.

KASABALI KIZ HAYALETLERLE BERABER CİNAYETİ ÇÖZDÜ

Böyle bir şeyin yakanıza nasıl yapıştığını tahmin edebilirsiniz. Lisede popüler biri sayılmazdım, bunun ardından yıl sonu balosuna davet edilmemin zerre ihtimali yoktu. Carver ve Alice hayaletleri göremiyorlardı, babamın küçük kız kardeşi Liza veya annem de. Sadece ikimiz görebiliyorduk.

Anlayabilen sadece bizdik.

Yalnız kalmamın daha iyi olmasının bir sebebi daha.

“Lütfen haftaya Dr. Martin’e git...” diye konuşmaya başlamıştım ki sözümü böldü.

“Ah, bir arama daha geliyor. Yakında konuşuruz, tamam mı çiçeğim? Anneni aramayı unutma!”

Pişmanlıktan çok kabullenmeyle iç çektim. “Seni seviyorum, baba.”

“Ben seni daha çok seviyorum!”

Telefonu kapattığımda nihayet tabureye oturduğum için bana dik dik bakan kitapçıyı fark ettim. Ayağa fırladım ve yer kapladığım için hızla özür diledim, sonra kasaya seğirttim.

Bu yazarlık işinin az sayıdaki iyi yanlarından biri, kitapları vergilerden düşebilmektir. Onları asla okumasam bile. Onları kaptan tahtlar yapıp kendime kadeh üstüne kadeh şarap doldururken üzerlerine oturup ağlamak için kullansam bile.

Buna yine de değiyordu.

Üstelik az miktardaki serotonin takviyesi *gerçekten* de daha az cinayete meyilli hissetmemi sağladı. Kitapları sırt çantama koyup beni Jersey’ye götürecek en yakın istasyona gittim. Ninth Street istasyonuna yürümek yaklaşık yirmi dakika sürüyordu ama güneşli bir akşamüstüydü ve paltom beni mevsimin son ısırcı soğuğuna karşı koruyacak kadar kalındı. New York’taki uzun yürüyüşleri seviyordum. Eskiden bir hikâye örgüsü uy-

gunsuzluğunu ele almamı ya da tam olarak işlemeyen bir sahneyi çözmeme sağlardı ama geçen seneki tüm yürüyüşlerim ne kadar uzağa gidersem gideyim beynimi tekrar yaratmaya itemişti. Bugünden, yani her şeyin darmadağın olmasından önce bile.

Ninth Street'te metronun derinliklerine indim. İstasyonun içi, dışarıdan çok daha sıcaktı, o yüzden platforma giden basamakları ikişer ikişer inerken kendimi serin tutmak için paltomun düğmelerini açıp atkımı aşağı çektim.

Tren platforma yanaştı ve kapılar öterek açıldı. Dirseklerimle ittirerek sıkışık vagona girip kendimi karşı kapıya doğru itiştim ve uzun yolculuk için çöktüm. Tren tekrar hareket etmeye başladı, hafifçe ileri geri sallanıyordu ve ardı ardına ışık geçerken kapıdaki pencereden dışarı baktım.

Birkaç kişi ötede duran, bir şekilde boş bir yeri kaplayan, pırlıtlı ve şeffaf kadına dikkat etmedim. Bana dikkatle bakıp durdu, ta ki tren bir sonraki istasyona gelene, ben de yeni boşalmış koltuklardan birine oturup henüz satın aldığım kitaplardan birini çıkarana dek.

Babam olsa yaptığım şeyden nefret ederdi. Bana ona bir şans vermemi söylerdi. Oturup hikâyesini dinlememi.

Genelde tek istedikleri birinin dinlemesiydi.

Ama neredeyse on yıldır şehirde yaptığım gibi hayaleti görmezden geldim. İnsanlarla çevriliyken bunu yapmak daha kolaydı. Kalabalıktaki kimliği belirsiz insanlardan biriymiş gibi davranabiliyordunuz. O yüzden öyle davrandım ve PATH metrosu Hudson Nehri'nin altından Jersey'ye doğru giderken hayat titreşti, sonra da kayboldu.

Ölü Romantizm

ŞARAP KADEHİMİ BİTİRİP KENDİME yeni bir tane doldurdum.

Eskiden romantizm konusunda iyiydim.

Anne Nichols'ın yeni romanlarından her biri hayranlar ve eleştirmenler tarafından övgü almıştı. *New York Times Book Review*, *Gece Yarısı Matinesinde Öpücük'e*, "Büyüleyici bir tutku ve yürek gösterisi," demişti ve *Kirkus Reviews*, *Bir Çapkından Kızı Kapma Rehberi'nin* "şaşırtıcı derecede keyifli bir boğuşma" olduğunu söylemişti; eh, ben bunu olumlu görmeyi seçiyordum. *Booklist*, "Çok sevilen bir hikâye anlatıcısından olağanüstü bir roman," yazmıştı, *Vogue*, *Entertainment Weekly* ve milyonlarca diğer medya organının yorumu da cabası. Geçen seneki dergilerden ve e-posta zincirlerinden keserek hepsini odamdaki hayal panosuna asmıştım, hepsini beraber görmenin son bir kitap yazmam için bana ilham vereceğini umuyordum.

Tek bir kitap daha.

Aşk romanları konusunda *iyiydim*. Hatta harikaydım. Ama ne yaparsam yapayım bunu yazamıyordum. Bunu ne zaman denesem yanlış geliyordu.

Bir şeyler eksikmiş gibi.

Kolay olmalıydı: büyük romantik bir jest, güzel bir evlenme teklifi, mutlu bir son. Annemle babamın sahip olduğu ve tüm

hayatımı onlarınki kadar güzelini arayarak geçirdiğim mutlu bir son. Annemle babamı romanlara yazarken gerçek hayattaki dengimi dağınık kravatlar takmış ya da buruşuk tişörtler giyen erkeklerde veya trende bana bakışlar atan yabancılarda arıyordum, üst üste kötü fikirler.

Sadece annemle babamın sahip olduğu şeye sahip olmak istiyordum. Bir balo salonu dans kulübüne girip hayatımın aşkıyla tanışmak istiyordum. Annemle babam dans partneri olarak eşleştirilmemişlerdi bile, ta ki ikisinin de partneri grip olana dek ve gerisinin zaten malum olduğunu söylüyorlar. Otuz beş senedir evliydim ve bu bir daha ancak romanlarda bulabildiğim türden bir aşktı. Tabii ki tartışıp fikir ayrılığına düşüyorlardı ama her zaman ikili bir yıldız gibi bir araya geliyor, hayatta birbirleriyle dans ediyorlardı. Onları birbirine bağlayan küçük anlardı: babamın ne zaman yanından geçse annemin beline dokunuşu, annemin babamın başındaki kel kısmı öpüşü, ne zaman yemeğe çıksak çocuklar gibi el ele tutuşmaları, diğerinin haklı olduğunu bildiklerinde birbirlerini savunmaları ve yanıldıklarında sabırla konuşmaları.

Bütün çocukları evden taşındığında bile hâlâ salondaki müzik setinin sesini açıp eski vişne zeminde Bruce Springsteen ve Van Morrison eşliğinde dans ettiklerini duymuştum.

Bunu istiyordum. Bunu arıyordum.

Sonra neredeyse tam bir sene önce, o nisan akşamında yağmurda dururken buna asla sahip olmayacağımı fark etmiştim.

Şaraptan büyük bir yudum daha alıp ekranıma dik dik bakıttım. Bunu yapmak zorundaydım. Başka bir seçeneğim yoktu. İyi olsa da olmasa da *herhangi bir şey* teslim etmek zorundaydım.

“Belki...”

Akşam ıslaktı ve soğuk yağmur Amelia’yı ölümcül bir ürperti gibi çarpıyordu. Amelia sırsılıklam hâlde titreyerek yağmurun altında durdu. Şemsiyesini alırdı ama hiçbir şey düşünemiyordu. “Neden buradasın?”

Jackson da aynı derecede ıslaktı ve üşüyordu. “Bilmiyorum.”

“O zaman git.”

Sahneyi silip, “Bu pek romantik değil,” diye mırıldandım ve kadehimin geri kalanını bitirdim. Yine.

İngary Adası’nda gecelerin büyülü olduğu söylenirdi ama bu gecenin yağmuru özellikle soğuk ve şiddetliydi. Amelia’nın kıyafetleri ikinci derisi gibi üzerine yapışmıştı. Isıran soğuğa karşı koruması için ceketine daha fazla sarındı.

Soğuktan nefesi buharlaşan Jackson, “Buz kraliçesinin üşüyebildiğini bilmiyordum,” dedi.

Amelia ona yumruk attı.

“Evet, harika.” İçimi çekip o sahneyi de sildim. Amelia ve Jackson’ın ruhun karanlık gecesinden geri dönüp beraber ışığa adım atarak barışması gerekiyordu. Bu sondaki *çok romantik* sahneydi, her Anne Nichols kitabında bulunan ve her okuyucunun beklediği büyük sondu.

Ama ben bu lanet sahneyi yazamıyordum.

Beceriksizin tekiydim ve Anne’in kariyeri bitecekti.

Bundan daha az moral bozucu çok az şey vardı, buzdolabımın ve dolaplarımın hâli hariç. Geriye sadece dinazor şekilli peynirli makarna kalmıştı. En azından bu mükemmel bir bunalım yemeğiydi. Kutuyu dolaptan çıkardığım sırada kapıdan içeri ev arkadaşım dalıp çantasını koltuğa fırlattı.

“Yönetime lanet olsun!” diye bağırdı.

“Yönetime lanet olsun,” diye inançla tekrarladım.

“Yönetimdeki herkese!” Rose mutfağa dalıp buzdolabını açtı ve stresle havuçları doğrudan paketlerinden yemeye başladı. Rose Wu, üniversitede oda arkadaşımdaydı ama benden bir sene önce mezun olmuş ve reklamcılıkta kariyer yapma amacıyla New York’a gelmişti. Bir sene önce evinde boş bir odası vardı. O

yüzden oraya ben taşınmışım ve olay kapanmıştı. O aynı anda hem en iyi dostum hem de tüm bu lanet şehirdeki en iyi şeydi.

Ona bakılmasını talep eden türden bir insandı, bir odaya girdiği anda tek bir bakışla bunu sağlayabilecek türden. Ne istediğini biliyordu ve her zaman onun peşinden gidiyordu. Düsturu buydu. “Ne istediğini görürsen ona yönel.”

Çalıştığı reklam şirketinde o kadar başarılı olmasının sebebi bu olabilirdi. Sadece iki sene geçmişti ve şimdiden sosyal medya pazarlama müdürüydü.

Ağzına bir havuç daha tıkıp, “Michael,” diye başladı, “bugün ofise geldi ve bana müşterimize karşı yanlış yaptığımı –hani aktris Jessica Stone var ya? Onun kıyafet markasının reklamları üzerine çalışıyoruz– ve her şeyin benim suçum olduğunu söyledi. Ulan, o benim müşterim bile değil! Ben tanıtım alanında bile değilim! O *Stacee'nin* müşterisi! Tanrım, beyaz erkeklerin bir Asyalıyı diğerinden ayıramamasından nefret ediyorum.”

Mutlak samimiyetle, “İstersen onu öldürebilirim,” diye cevap verip makarna kutusunu açıp peynir paketini çıkardım ve makarnaları su dolu bir tencereye döktüm. Suyun kaynamaya başlamasını bile beklemedim. Eninde sonunda kaynayacaktı.

Rose ağzına bir havuç daha tıktı. “Sadece yakalanmayacaksak.”

Omzumu silktim. “Cesedi rendeleriz. Sonra barbekü düzenleriz. Ölüsüyle ofisindikileri besleriz. İşte, bitti gitti.”

“Bu bir filmin konusu gibi duruyor.”

“*Kızarmış Yeşil Domatesler*,” diye itiraf ettim.

Rose başını yana eğdi. “Orada işe yarıyor mu?”

“Ah, kesinlikle evet, üstelik deneyebileceğimiz harika bir barbekü tarifim var.”

İç çekip başını iki yana salladı ve havuç torbasını bükerek kapatıp buzdolabına geri tıktı. “Hayır, hayır. Masum insanların gıda zehirlenmesi yaşaması riskini göze almak istemiyorum. Daha iyi bir fikrim var.”

“Ağaç öğütücü mü?”

“İçmek.”

Su kaynamaya başladı. Diğer her şey kirli olduğu için tence-reyi bir spatulayla karıştırdım. “Yani arsenik mi yoksa?..”

“Hayır, *biz* dışarı çıkıyoruz. İçmek için.”

Ona şaşkın bir bakış attım. Mutfağımızda durmuş, üzerimde rahat ekoseli pijama altım ve içinde yüzdüğüm Tigger kazağıyla sutyensiz şekilde ve saçlarım dünden kalmış hâlde son mühlet peynirli makarnası yapan ben. “Dışarı mı?..”

“Dışarı.” Rose, mutfağın kapısına gidip orada Gandalf’ın, Balrog’un karşısında durduğu gibi durdu. Buradan asla kimse geçemez. “Biz, dışarı çıkıyoruz. Açıkça kötü bir gün geçirdim ve tezgâhtaki kitaplara bakılırsa sen de kötü bir gün geçirmişsin.”

İnledim. “Hayır, Rose, lütfen, bırak da evde kalıp peynirli makarnamı yiyip öleyim. Yalnız başıma.”

Ev arkadaşım inatla, “Yalnız *ölmeyeceksin*,” diye yanıt verdi. “Hatta en azından bir kedin olacak.”

“Kedilerden nefret ederim.”

“Kedileri çok seviyorsun.”

“Hepsi şerefsiz.”

“Şimdiye kadarki tüm eski sevgililerin gibi ve *onların* hepsini seviyordun.”

Buna itiraz edemezdim. Ama kedim yoktu ve dışarı çıkıp içmek de istemiyordum. Toz peynir paketini yırtarak açtım. “Banka hesabım da aşk hayatım kadar yetersiz. Ucuz bira bile alamadım, Rose.”

Yüksek sesle içini çekip paketi elimden aldı ve kaynayan erişte suyunu yanmayan bir ocak gözüne geçirdi. “Dışarı çıkıyoruz. *Eğleneceğiz*. Eğlenceye ihtiyacım var ve senin de ihtiyacın olduğunu biliyorum. Peynirli makarnadan editörünle görüşmenin iyi gitmediğini seziyorum, doğru mu?”

Tabii ki gitmemişti. Yoksa neden bunalım peynirli makarnası yapayım ki? Omzumu silktim. “Gayet iyi geçti.”

“Florence.”

Ağzımdan nefes verdim. “Anne’in yeni bir editörü var. Sanı-

rım onu tanıyor falan olabilirsin, tanıdık geliyor. Adı Benji bir şey. Ainer mıydı? Ander mi?"

Rose ağzı açık bakakaldı. "Benji *Andor* mu?"

Spatulayı ona doğrulttum. "Evet, o."

"Dalga geçiyorsun."

"Geçmiyorum."

"Şanslısın!" Rose kahkahayı bastı. "*Çok yakışıklı.*"

"Evet, biliyorum... Sen nereden biliyorsun?"

"Bir sene önce *Time Out*'taki Otuz Beş'in Altındaki Otuz Beş listesindeydi. İflas etmelerinden önce Elderwood Kitapları'nda genel yayın yönetmeniydi. Sen neredeydin?"

Ona bitkin bir bakış attım. Bir sene önce tam olarak nerede olduğumu biliyordu. *Farklı* bir sebepten ötürü bunalım peynirli makarnası yapıyordum.

Elini önemsemezce salladı. "Her neyse, hâlâ yayın işinde olduğunu görmek güzel ama aşk romanları basan Falcon House'ta mı? Vay canına."

Omzumu silktim. "Muhtemelen aşk romanlarını seviyordur? Elderwood'da üzerinde çalıştığı kitapları biliyor muyum?"

Rose, toz peynir paketini tekrar kutuya kaldırdı. "*Öldürülen Kuşlar? Deredeki Kulübedeki Kadın?*"

Ev arkadaşşıma bakakaldım. "Yani... gotik cinayet romanları mı?"

"Korkunç, dehşet verici gotik cinayet romanları. Yani Benji Andor modern günümüzdeki Rochester gibi ama çatı katında karısı yok. Hatta bir zamanlar *nişanlısı* olduğunu ama kadını onun nikah masasında terk ettiğini duydum."

Rose'a bir bakış attım. "Sen Jane Eyre'da neler olduğunu bildiğine emin misin?"

"Sadece filmleri yarı yarıya izledim. Her neyse, konu bu değil. Yani artık Anne'in kitaplarının editörlüğünü yayıncılığın en seksi bekârı yapıyor. Yazdığın seks sahnelerine gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Cidden, onlar şimdiye dek okuduğum en iyi

sahnelerden ve ben çok fazla açık seçik kitap okuyorum. Ayrıca hayran kurgusu,” diye sonradan ekledi.

Ciddiyetle, “Editörlüğünü yapmayacak,” dedim. “Kitabı teslim etmek için yarın akşama kadar vaktim var.”

“Vay canına, gerçekten yeni bir uzatma alamadın, öyle mi?”

İnleyip yüzümü ellerimin arasına aldım. “Hayır ve eğer kitabı teslim etmezsem hukuk departmanını devreye sokacak. Sonra sırrım ifşa olacak! Selam, ben hayalet yazarım! Ama *hayalet yazarlığı* bile doğru düzgün yapamıyorum; sonra Anne’in nerede olduğunu merak etmeye başlayacaklar ve kır saçlı bir dedektif gelip beni sorguya çekecek, ardından herkes Anne Nichols’ı öldürüp öldürmediğimi merak etmeye başlayacak...”

“Canım, seni seviyorum ama saçmalıyorsun.”

“Belli olmaz!”

“Anne Nichols öldü mü ki?”

“Bilmiyorum! Hayır!” Sonra, biraz daha sakince: “Muhtemelen ölmemiştir?”

“Neden *kendi editörüne* onun hayalet yazarı olduğunu söylemiyorsun?”

İçimi çektim. “Bunu yapamadım. Ona mutlu bir son yerine hüznü bir aşk hikâyesi yazıp yazamayacağımı sorduğumda bana *bakışımı* görmeliydin. En sevdiği köpek yavrusunu öldürmüşüm gibi.”

“Sanki birden fazla yavru köpeği olacakmış gibi konuşuyorsun.”

“Tabii ki. Birden fazla köpeği olacak türden bir insana benziyor. Ama olay o değil. Olay şu ki söylemedim. Söyleyemedim.”

“Onun yerine kariyerini mahvedip tek edebiyat kahramanını hayal kırıklığına uğratabırsın, öyle mi?”

Omuzlarım düştü. “Evet. Şimdi *lütfen* peynirli makarnamı yiyip çaresizliğimin dibine vurabilir miyim?”

Rose’un yüzü ifadesizleşti. Göz kalemi kadar keskin bir sesle, “Hayır,” deyip beni bileğimden yakalayıp mutfaktan dışarıya, koridordan ileriye ve odalarımıza sürükledi. “Hadi. Dışarı çıkı-

yoruz. Endişelerimizi unutacağız. Bu gece bu aptal, gürültülü, yorucu şehri fethedeceğiz! Ya da bunu deneyerek öleceğiz!”

O an ölmeyi yeğlerdim.

Rose’un dolabı kıyafetle doluydu. Dairemizdeki bir podyum gibiydi. Güzel parıltılı elbiseler, yumuşak bluzlar ve tam da iş için uygun olacak boyda yırtmaçları olan dar etekler. Rose en azından bir aydır bana giydirmeye çalıştığı kısa siyah elbiseyi çıkardı, nihayet şeytani planı sonuç vermek üzereydi.

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

Rose, “*Hadiiii,*” diye yalvarıp elbiseyi bana uzattı. “Poponu gerçekten ortaya çıkaracak.”

“Sanırım popom gerçekten elbiseden fırlayıp ortaya çıkacak demek istiyorsun.”

“*Floreeeeeence,*” diye inledi.

“*Roooooose,*” diye inleyerek karşılık verdim.

Kaşlarını çattı. Gözlerini kıstı. Sonra dedi ki...

“*Tepetaklak.*”

Bu kelime üzerine gözlerim büyüdü. “Buna *cüret* edeyim deme,” diye fısıldayarak uyardım.

“*Tepe-taklak,*” diye vurguladı ve işte söylemişti. Acil durum kelimemiz. Tartışma kabul etmeyen kelime. Artık bu bir istek değildi, bir emirdi. Birbirimize senede bir taneye izin veriyorduk. “Bir kulede yaşayan koca karı değilsin ve çok uzun zamandır öyleymiş gibi yapıyorsun ve dürüst olayım mı? Bunu daha önce yapmalıydım. Aptal hikâyende gelişme kaydetmiyorsan...”

“Aptal değil!”

“O zaman bunalım peynirli makarnası yiyip iki dolarlık köpek öldüren içerek tek başına sarhoş olmanın anlamı yok. *Tepetaklak.*”

Ona dik dik baktım. Pis pis sırtıp kollarını muzaffer bir edayla göğsünde kavuşturdu.

Kollarımı havaya kaldırdım. “Peki! Peki! Bunu ancak gelecek ay boyunca bulaşıkları yıkamayı kabul edersen yaparım.”

“Gelecek hafta.”

“Anlaştık.”

El sıkıştık.

Bir şekilde anlaşmada daha avantajlı kişinin o olduğunu hissediyordum sonra, “Şimdi soyun ve bunu giy. Bu akşam başını belaya sokacağız ve öpeceğin bir ilham kaynağı bulacağız,” dediğinde şüphelerim doğrulandı.

“İlham için belaya-”

“Soyun! Hemen!” diye bağırıp beni odasından dışarıya, kendi odama itti ve beni içeri kapattı. Elimdeki elbiseye uzun uzun baktım. O kadar da kötü değildi. Evet, benim istemeyeceğim kadar kısaydı ve en azından yüz tane fazladan pulu vardı ve muhtemelen bir aylık kiradan daha pahalıydı ama Rose’un dolabındaki en cafcamlı şey değildi. (Bu unvan, Onur Yürüyüşü için her haziran çıkardığı gökkuşağı renklerindeki elbiseye aitti. Her Onur Yürüyüşü’nde onu o elbiseyle tanıyan, sene boyunca asla görmediğimiz yabancılar vardı.) Elbise pek benim tarzım değildi ama belki de ihtiyacım olan tam olarak buydu.

Hayatım boyunca iyi olduğum tek konuda başarısız olduğumu unutmak için. Yarın hayatımdaki en iyi kariyerin son günü değilmiş gibi numara yapmak için. Bir süreliğine başka biri olmak için.

Tek geceliğine.

Başarısız olmamış biri.